

**Τρέξτε, μπουρξουρούμ, βίλλ κόμμεν... καλώς ήλθατε, χρούσά μας...
για χαρά του Στεφανή μας και του Μήτσου του Πασσά μας.**

Πάτησαν τὰ χώματά σου
τῶν Βουλγάρων οἱ στρατοὶ
κι' ἔχορδς καλὰ κραταί.

Νέας νίκης πανηγύρι
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἐξογαίρει,
σ' ὅλων τῆς ψυχῆς φτερά.

Καὶ προυόντων κρονολήρων
καὶ πάντοδαπῶν Σωτήρων
ἀπεργραπτοῦ χαρά.

Κι' ἂν τῆς Βουλγαρίας τὰ σκέρι
μπήκα' σ' ἀδικὰ μας μέρη,
ὅμως μὴν ἀνησυχῆς
καὶ τρωγότιν εὐτυχῆς.

Καὶ παρὸν ν' ὄνερ, καθῶνι,
κι' ὁ Πασσάρωφ ἐσθαινεῖ
πῶς σ' ἡμᾶς ἀνήκουσ' ἔλα.

Κι' ἄφρησ τοὺς γογγυσμοὺς
καὶ μὴν κάνης μορφασμοὺς
οὐκ μαίμου κοκκινεκόλα.

Ἄδελφέ μου Φασουλῆ,
μὴ φωνάζης τρεῖς ἄλλοι,
μὴ ποσὺς ἀνησυχῆσης.

Κι' ἂν τῆς Μιχαλοῦς χρωστῆς,
μὰ δὲν πρέπει ν' ἀπιστῆς
οὐ Βουλγάρων ἐγγυήσεις.

Στρώσ το καὶ οὐ σ' ἐλάντι
μὲ τὸν νέον τὸν ἀρέντι,
καὶ χαρμόσυνοσ τραγοῦδα
τοῦ Κοβορόγου τῆν Ἀρκούδα.

.....
**Ὁ Φασουλῆσ πᾶραληρόν
μὲ νέον οἰστρον φλογερόν**

Φ.—

Περικλέτο κουτοσομπέλη,
τι χαρὰ τῆν ἔχουν ἔλοι,
λὲς κι' ἐπήραμα τῆν Πέλι.

Χαίρει κι' Ἐθνικόφρων στάνη,
ποῦχαι μὲ Βουλγάρουσ κάνει
μᾶς στατῆς φίλιασ εσχίσι.

Ἐθριάβευος κι' ἐκαίνη,
ποδηγεῖ μέσα της γιαγκίνη
γιὰ καλπᾶκι καὶ γιὰ φέσι.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου
τι χαρὴ μας, ἀδελφέ μου.
Ἐμῆχαντὰ καλπᾶκια μὲς ὅτ' ἀδέσποτὰ μας μέρη,
νὰ συχᾶσωμε κι' ἔμεις
πλήρεις δέξης καὶ τιμῆς
ὅτ' οὐ παλιὸ μας τὸ λημέρι.

Κι' ἂν κοπίσῃ παρακάτω
τὸ Βουλγάρικο φουσότο,
μὰ δὲν σκέπτομαι κακό,
μήτε τρέμω τὸ καλπᾶκι,
ὅσ' οὐ κιντᾶζω τὸ γλυκὸ
τοῦ Πασσάρωφ προσωπάκι.

Χαίρε σὺ, κοιλιάς μακάρων,
κι' ἂν γενοῦν ξανά σφαγαίς,
μὴ θυμώσης, πατριώτη.

Ἄφου χάριν τῶν Βουλγάρων
δὲν θὰ γένουν ἐπιλογαίς
εἰς τὸ παῖσιμα τοῦ προδότη.

Ἐπεδέγομαι Βουλγάρους,
καὶ δοξάζω φασοφόρους,
φιφύτοιο χρυσοκανθάρους
καὶ Βαράνων μισοφόρους.

Βλέπω καὶ πατωρωμένους
νὰ λεγώνωνται ὅτ' ἡέλοια
γιὰ τὰ τίμια τοῦ Γένους,
ποῦ κινήτησαν κουρέλια.

Μὰ κι' ἐγὼ πατωρωμένος
χάσιμα μέσα ὅσ' ἂν ἀντάρα,
καὶ δὲν θένω γιὰ τὸ Γένος
μήτε κάλπικη πεντάρα.

Γιὰ τὸ μέγα γεγονός
ἐφηνίξω ὅσ' ἂν φρενήρης:
ὁ Πατρις, καθ' ἑλὶ πλήρης
ὁ τῆς δέξης οὐρανός.

Δέξου τῶν Βουλγάρων θάρα,
τῶν διπλωμάτων Πατρίς,
ποῦ ξανάπαθες καὶ τώρα
ἀταξὶ λοκομοτρίς.

Τώρα κάθε κουνινός,
κάθε παλγοκαφενός
ἐφωτρώνει διπλωμάτης.

Ὅμως ἔσπῳνα, καυμένη,
θὰ ἔξυνησ' ἡ κουραμμένη
καὶ θὰ ἔσῃ τὸ πάπλωμά της.

Μὰ κι' ἐγὼ ποὺ λέξ' μὰ φρένας
ἐμθρονήτους κι' ἐξημμένας
διπλωμάτου κρονολήρου.

Πίνω τὸν θαρὸ καφέ μου
ἐπαλωμένος, ἀδελφέ μου,
ὅτ' ἀ τραπέζια τοῦ Φαλήρου.

Ἐπαλωμένος ἐκεῖ πέρα
ἀπὸ τῶν τὸν αἰθέρα
πόθων ἔρμαιον κι' ὀνειρών.

Τρόπαια γεραίρω τόσα
κι' ἀλαλάζει γαυρισσα
ἢ περὰ τῶν Σωτήρων.

Στιχογραφεῖ τὴν ἐθνικὴν
κι' ἀφογον πολιτικὴν
ἐνός κι' ἄλλου Σωτηράκη.

Μὰ Σωτήρηδες χάσιμα
κι' ἀπ' ἄθω κι' ἐκεῖ μαζέσω
νέας σωτηρίας ράχη.

Ὅσ' ἂν Ἕλλην νέου κόσμου
οὐ μ' ἀπαρῶντα δὲν σμῆνω,
τοὺς Βουλγάρους βλέπω ἔμπρός μου
καὶ καθόλου δὲν θυμῶνω.

Τὸν θυμὸ μου τὸν κρατῶ,
κι' ὅταν ἔξαλλος πετῶ
ὅτ' ἀ καπούλια τοῦ Πηγᾶσου,
μοῦ φωνάζουν: μὴν πετᾶς,
τὴν δουλειά σου νὰ κυτᾶς,
καὶ νὰ κάθῃσαι ὅτ' ἀγά σου.

Κι' ἂν φτὰ φόντα τῶν Ρωμηῶν δὲν ἔχουν πάθει πέσιμα
κι' ἔμπρός μας πέφτουν τὰγαθὰ ραχάκια ὅσ' ἂν βροχή,
ἐν τούτοις ἄλλοι σκοδύουνε πῶς εἶμαστε γιὰ δέσιμο,
κι' ἄλλοι: τὸ δέλτα βράζουνα καὶ βράζουνα τὸ χι.

Κι' ἂν φτὰ σὺν κρονοῦνται, τρελλέ,
γνώμαι πάντοια καὶ πολλαί,
καθίνας μας μακθάνει.

Ὅτι πρὸς ἑρθεῖσι γόνιμος
κι' ἐκαίνος ὁ δυσώγιμος
ὁ Χισοφῆφ φθάνει.

Π. —

Ἐσὺ γελᾶς ὅσ' ἂν Φασουλῆς,
κι' οἱ Πρωσοὶ τῆς Ἀνατολῆς
πατοῦνε χῶματα ἔργα...
δρος λειτῶν, κανάργια.